

Barta Viola

Sursum corda

egy csillag alá rendeltettem
keresem melyik alá
ha tehetem titeket vizslatlak
varjak verebek gólyák
szárnyatok alá akarok bújni
vigyetek már fel

de mióta cseperedem
azt hiszem nem jó felé tekintek
ide értem senki sem fog lenyúlni
ahogy azt hiszem bolhaként sem
fogok tudni akkorát ugrani soha
hogy befészkeljek egy angyalszárnyba

ezért tegnap óta a lentet figyelem
a pocsoló nyílt felületét
a jeges út napfénycsíkjaival
a fűszálak vékonyodását az égig
hátha egyszer egy lámpafénybe burkolt törött
üvegdarabban megpillantom villódzó csillagom

Ha én és ha te

Ami meghasadt, behullott a törékeny feledésbe.
Ami szertefoszlik, nem szűnik meg, elhasal.
Ha elfelejtem elfújni gyertyáit utolsó adventünknek,
karöltve néznénk egymás égő otthonát?

BARTA VIOLA (1996) költő, a Debreceni Ady Endre Gimnázium drámatagozatán érettségizett, jelenleg az ELTE hallgatója. 2018-tól az Előretolt Helyőrség Íróakadémia tagja.

Ha nyitva hagynám estére ajtódat,
átaludnánk a beérkező vendégsötétet?
És ha macskád hangja eltompul dunyhánk csendjében,
hagynánk, hogy álmainkban szirénaként hullámozzon?

Tegnap belealudtam a tengerbe.
Ott a megbocsátás újabb nevetéssel várt.
Azt hiszem, szeretlek.
Nem vagyok fáradt,
csak az anyatejes indaháló
már megint szorít a szívem környékén.

Szabó Judit: Önarckép fával (olaj, vászon, 50x60 cm, 2017)